

Parochie 1
 In de pen 6
 Klapstoel 9
 Buitenland 10
 Kerk 11
 Dossier 12
 Varia 14
 Op·tocht 16
 Mensen 17
 Bisdom 18
 Podium 20

Colofon

KERK & leven
 Halewijnlaan 92
 2050 Antwerpen
 www.kerkenleven.be
 KERK & leven is een uitgave van
 Studiecentrum Kerk en Media vzw

VERANTWOORDELIJKE

UITGEVER
 Filip Debruyne
 De parochie is verantwoordelijk
 voor de eigen teksten

REDACTIE

Algemene redactie
 tel. 03 210 08 40
 fax 03 210 08 49
 redactie.kerkenleven@kerknet.be

Hoofdredacteur

Bert Claerhout
Eindredacteur
 Peter Gordts

Redacteurs

Erik De Smet, Nicole Lehoucq,
 Ilse Van Halst, Jozefien Van Huffel
 Lieve Wouters

Redactiesecretariaat & Opvocht

Martine Croonen
 secretariaat.kl@kerknet.be

Diocesane redactie Antwerpen

Susan Van Lommel
 Filip Ceulemans
 Schoenmarkt 2
 2000 Antwerpen
 tel. 03 202 84 30
 fax 03 202 84 31
 redactie.bisdom.antwerpen@kerknet.be

Diocesane redactie Brugge

Persdienst Bisdom Brugge
 Heilige Geeststraat 4
 8000 Brugge
 tel. 050 33 59 05
 fax 050 34 14 32
 persdienst.bisdom.brugge@kerknet.be

Diocesane redactie Gent

Eveline Coppin
 Bisdomein 1
 9000 Gent
 tel. 09 225 16 26
 fax 09 223 39 59
 eveline.coppin@kerknet.be

Diocesane redactie Hasselt

Jan Colla
 Vrijwilligersplein 14
 3500 Hasselt
 tel. 011 28 84 40
 jan.colla@kerknet.be

Diocesane redactie Mechelen-Brussel

Hans Medart
 Varkensstraat 6
 2800 Mechelen
 tel. 015 29 84 17
 hans.medart@kerknet.be

VORMGEVING

Grafisch ontwerp
 Catapult, Antwerpen
Lay-out & Zetwerk
 Patrick Claessens

PUBLICITEIT

Trevi Plus
 Leopold II laan 53
 1080 Brussel
 tel. 02 428 21 03
 fax 02 428 37 55
 katrien.lannoo@trevipius.be
 www.trevipius.be

DIENST PAROCHIEBLADEN

tel. 03 210 08 30 - fax 03 210 08 36

ABONNEMENTEN

Abonnementen en adreswijzigingen uitsluitend via de parochie

DRUKKERIJ

NV Halewijn

© copyright
 Alle teksten, foto's en beeldmateriaal uit KERK & leven zijn auteursrechtelijk beschermd. Zonder toestemming van de uitgever mogen ze op geen enkele wijze worden verspreid. De uitgever is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de advertenties. Lezersbrieven moeten naam en adres vermelden. De redactie behoudt zich het recht teksten in te korten of te weigeren.

COLUMN

Bert CLAERHOUT

„De Nieuwe Evangelisatie is niet bedoeld om het geloof te verkopen, maar om de hedendaagse mens opnieuw met God in contact te brengen. Dat was een van de uitgangspunten van de bisschoppensynode die vorige maand in Rome plaatsvond. Onder de driehonderd deelnemers vooral bisschoppen uit alle continenten, maar ook lekenexperts en bevoorrechte getuigen.

Het begrip Nieuwe Evangelisatie heeft niets te maken met veranderingen aan de geloofsinhoud. Ook in de Nieuwe Evangelisatie staat of valt het geloof van de christen met zijn persoonlijke relatie met Jezus. De vraag is hoe we de Blijde Boodschap kunnen verkondigen in een cultuur die grotendeels afscheid heeft genomen van het christendom. Het gaat er nu niet langer om hoe en in welke mate de Kerk een openheid naar de moderne cultuur kan creëren – zoals vijftig jaar geleden, bij de opening van het Tweede Vaticaans Concilie – maar hoe ze als minderheidskerk haar evangelische boodschap kan brengen in een areligieuze cultuur.

Zoals te verwachten was, mondde de synode in Rome uit in een degelijke slotboodschap. De bisschoppen benadrukken daarin de nood aan vitale parochies, vragen aandacht voor het eigene van een stedelijke cultuur en onderstrepen het belang van persoonlijke getuigenissen bij catechese en geloofsverdieping. Voorts wijzen ze op de gelijkwaardigheid van man en vrouw en op de nood aan een levendige dialoog met andere culturen en godsdiensten. Kortom, een tekst die openheid en hoop ademt, ook al bevat die geen spectaculaire uitspraken. „De tekst is veeleer een vertrekpunt”, zei mgr. André-Joseph Léonard, die lid was van het redactiecomité, op een persconferentie in Brussel.

Hoe waardevol dat soort boodschappen ook is, meer dan bouwstenen aanreiken, kunnen ze niet. Bovendien mag de kerkleiding nog de meest mystieke argumenten naar voren brengen om de plaats van de vrouw in de Kerk te verantwoorden, een cultuur die de gelijkwaardigheid van man en vrouw alom erkent, heeft daar geen

Hoe kunnen mensen God leren kennen?

oren meer naar zolang vrouwen niet tot het priesterambt worden toegelaten. De media spelen daar trouwens gretig op in. Het nieuws over de synode ging nauwelijks verder dan de obligate meldingen dat er geen gehuwde en/of vrouwelijke priesters komen en dat gescheiden en hertrouwde gelovigen nog steeds de communie niet mogen ontvangen. Die patstelling maakt het voor de Kerk niet makkelijk om mensen aan te spreken die destijds zijn gedoopt, maar van het geloof zijn vervreemd.

Hoe moet het nu verder? Je moet al over veel lef beschikken om de Nieuwe Evangelisatie met een voetbalwedstrijd te vergelijken. Dat is nochtans wat de Mexicaanse leek José Prado Flores in Rome deed. Zoals een voetbalmatch bestaat ook de Nieuwe Evangelisatie volgens hem uit twee helften. De eerste helft wordt gespeeld door verkondigers van het evangelie, door mensen die getuigen hoe de wederopstanding van Christus hun eigen wederopstanding bewerkstelligde. In de tweede helft komen de catechisten en theologen aan bod om die ervaringen te verdiepen en uit te werken. José Prado Flores ziet de bisschoppen daarbij als coaches die tijdens de rust kunnen ingrijpen en bijsturen.

Wat José Prado Flores duidelijk wilde maken, is dat evangelisatie begint met het geraakt worden door Christus. En dus niet met het aanleren van doctrines en dogma's. Die zijn wel nodig, maar komen pas achteraf. Met andere woorden, geef voorrang aan Jezus' heilsboodschap en laat zien hoe die ons leven en dat van anderen radicaal verandert, in plaats van meteen antwoorden te formuleren op vragen die (nog) niet worden gesteld. Zo'n aanpak leidt ertoe dat het geloof niet als een onpersoonlijke en theoretische leer of als een codex van geboden en verboden wordt beschouwd, maar als een levendige oproep tot innerlijke bekering. Vanuit dat perspectief staat Nieuwe Evangelisatie voor een verkondiging met meer moed en passie. Dat is geen opdracht voor de kerkleiding alleen, maar voor al wie zich christen noemt.„

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: KERK & leven, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Jonge priesters

KERK & leven, 10 OKTOBER 2012

Uw bijdrage over de nieuwe generatie jonge priesters doet me de wenkbrauwen fronsen. Met Marc Steen laat u ongetwijfeld een gematigde opleidingsverantwoordelijke aan het woord. Hij stelt dat „deze jonge mannen” – van wie de leeftijd blijkbaar schommelt tussen 18 en 35 jaar – „verlangen naar een herkenbare identiteit als priester en dat velen zijn gehecht aan de eucharistische aanbidding”.

Steen vergelijkt met vroeger, toen vooral jongeren uit de jeugdbeweging naar het seminarie trokken. Nu is de kerkelijk-spirituele ondertoon 'scherper'. Versta: vroeger waren het de jeugdbewegingsleiders die kwamen, nu zijn het de misdienaars. De Romeinse boord is dan ook weer 'in'. Allicht wordt het dragen daarvan gelinkt aan de hang naar een duidelijke identiteit. Hoe dan ook, het is goed dat tegenwoordig een zekere psychologische screening van de kandidaten plaatsvindt. Niets te vroeg, lijkt me.

Wie vandaag met jonge priesters of seminaristen contact heeft, merkt – schaarse uitzonderingen niet te na gesproken – dat het intellectuele niveau ervan bedroevend is. Het zal dus kloppen dat deze mensen liever geknield voor het tabernakel zitten dan boven hun boeken. In elk geval geeft het functioneren van sommige jonge priesters in menige geloofsgemeenschap

aanleiding tot pijnlijke conflicten. Het is dan ook helemaal niet zo vreemd dat – dixit Marc Steen – „bij sommigen in Vlaanderen de idee leeft dat wij geen priesters meer nodig hebben”.

De Kerk heeft zeker priesters nodig, wat mij betreft mannen én vrouwen. Priesters die de krant naast het evangelie leggen en hun tabernakel vinden in de wereld, in plaats van in het kerkgebouw. Anders drijft de Kerk, die mij dierbaar is, verder af richting sekte.

Bernard GODDEERIS, Oudenaarde

Kerkfabrieken

KERK & leven, 17 OKTOBER 2012

In uw artikel *Boekhoudkundig talent in de Kerk* had u het terecht over de grote inzet van de penningmeesters van de kerkfabrieken. Een kerkfabriek draait echter niet enkel om geld, wel om wat ik op Missiezondag hoorde: de verkondiging als zending van alle gelovigen. Met het oog op de nieuwe meerjarenplannen die de kerkfabrieken begin volgend jaar zullen opstellen, lijkt me de wezenlijke vraag hoe we met materiële zorg voor de eredienst de verkondiging kunnen ondersteunen.

De hertekening van het parochielandschap moet ons aansporen om nog beter na te denken over hoe we de kerken, wier beheer ons is toevertrouwd, kunnen inrichten om die verkondiging te ondersteunen. Welke

boodschap geven we aan onze lokale gemeenschap met de aanblik, de openheid, de inrichting en de vieringen? Hoe kan het beter? Welke middelen zetten we daarvoor in? Ook op dat domein valt nog veel te leren, te doen en te realiseren.

Guy DE KONINCK, Denderleeuw

Kerk en collaboratie

KERK & leven, 17 OKTOBER 2012

Ik ben het grotendeels eens met de analyse van historica Aline Sax dat de ideologie van het nationaalsocialisme een centrale rol speelde in de motivatie tot collaboratie. De suggestie dat de katholieke Kerk dus een marginale rol heeft gespeeld in het aanzetten tot collaboratie, is echter fout. Men vergeet heel gemakkelijk dat het antisemitisme de kern was van de nationaalsocialistische ideologie.

Die Jodenhaat haalde Hitler bij de electorale succesrijke Oostenrijkse politicus en antisemiet Karl Lueger (1844-1910). Die was de toenmalige Oostenrijkse keizer een doorn in het oog. Ook de hoogste leiding van de Oostenrijkse katholieke Kerk had schrik voor de negatieve gevolgen op lange termijn – niet het voetvolk dat zich liet manipuleren. De Italiaanse paus Leo XIII, de man van *Rerum novarum*, weigerde evenwel uit puur politieke motieven het antisemitisme te veroordelen.

Eddy VAN BUGGENHOUT, Bree

Terug naar vroeger

KERK & leven, 17 OKTOBER 2012

Het secundair onderwijs wordt nog maar eens hervormd. Sinds 1991 al zoekt men naar de beste schoolstructuur. Het technisch secundair onderwijs (TSO) werd er daardoor niet beter op.

Enkele voorbeelden. Tot omstreeks 1991 waren late overgangen van het algemeen vormend secundair onderwijs (ASO) naar het technisch secundair onderwijs nog mogelijk. Een leerling kon na een vierde leerjaar ASO nog met succes aan een technische A2-opleiding TSO beginnen. In de huidige structuur kan dat niet meer. Instappen in een zesjarige technische opleiding, die reeds vier leerjaren bezig is, is moeilijk.

Het afschaffen van de A3-afdeling, met daarbij het niet meer uitreiken van een tussentijds A3-diploma, was een enorme blunder. Het deed onder meer het aantal schoolverlaters toenemen, zonder dat die enig vakbekwaamheidsbewijs bezitten. Bovendien ontstond daardoor een tekort aan gedegen vakmensen die de A3-basisvaardigheden beheersen en die daaraan liefst nog een ruime A2-algemene vorming hebben gekoppeld.

De herstructureringsdrift in het technisch secundair onderwijs kent geen rust. Het zou goed zijn terug te keren naar een analoge schoolstructuur, zoals die tot omstreeks 1991 bestond. Die structuur heeft zijn gelijkheid bewezen en werd vooralsnog niet verbeterd.

Michel ALBRECHTS, Maaseik